

си, следъ това накичи гърдитъ му съ китка помничета и му подаде копиецо.

На него бѣха вързани седемъ—осемъ панделки. При всѣка нова победа, нова панделка се нареждаше до останалитѣ.

Зоя погледна мъжа си и погледътъ ѝ потърси Иванко. Едриятъ момъкъ потупваше коня си по врата и шъпнѣше на Слава, която го закичваше съ морави перуники:

— Като се върна, ще се оженимъ.

Старата царица прегърна по редъ тримата си синове и тихо заплака.

— Готови ли сме? — попита Асѣнъ. Мургавото му лице бѣше изопнато въ сурова решителностъ. Той погледна още веднѣжъ своя новъ хубавъ палатъ, съ пълзящъ бръшлянъ по мраморнитѣ стълбове, погледна за последенъ пътъ близкитѣ си, и се обърна къмъ войводитѣ, които го гледаха изправени до конетѣ си, готови за заповѣдта му.

— Тръгваме! — извика високо.

Всички се метнаха на конетѣ си.

— Сбогомъ! — каза Иванко и размахна шапката си.

Женитѣ стояха безмълвни и вцепенени отъ скръбъ като каменни изваяния. Царската конница пролетѣ по моравата, измина послания съ плочи дворъ, между двата обрѣча на крепостта, прокѣятѣ върху тежкия подвиженъ мостъ и се спусна надолу по скалистия рѣтъ. При рѣката ги посрещна войводата Коца и се присѣдини къмъ тѣхъ. Заедно съ него бѣше и единъ непознатъ младъ куманинъ.

— Това е единъ мой сродникъ, даровито и смѣло момче — отвърна Коца на въпроса на Асѣна. — Казва се Манастѣръ.

Куманинътъ се поклони дълбоко върху дребния си конь.

Царътъ и войводитѣ застанаха на чело на многохилядната войска, и поеха друма на югъ.